

Reisverslag Uilenweekend

22 t/m 24 januari 2021

Georganiseerd door:

**BIRDING
BREAKS**

www.birdingbreaks.nl

Dag 1 (22 januari)

Wageningen - Valkenburg

Als ik om 5 voor 8 in de ochtend aankom op de ontmoetingsplek in de buurt van Wageningen is het nog donker. Toch scan ik alvast de omgeving voor het Steenuiltje. Die blijkt er (nog) niet te zijn. Tegelijk met de komst van de twee deelnemers neemt de uil plaats op zijn vaste plekje op het schuurtje. Het duurt even voordat de deelnemers doorhebben dat de eerste uil echt al te zien is, maar daarna worden rap jassen aangetrokken, mutsen opgezet en natuurlijk komt de telescoop ook tevoorschijn. Het uiltje laat zich helaas niet zo lang bekijken, want een tiental minuten later verdwijnt hij uit het zicht. We lopen een stukje verder, om ons geluk dáár te beproeven. Even na zonsopkomst scheert er een Sperwer over, horen we een overvliegende Grote Gele Kwikstaart en in het weiland kunnen we mooi een vrouwtje Torenvalk bekijken. Een half uur na zonsopkomst lijkt het niet meer reëel dat de Steenuil nog tevoorschijn komt, dus rijden we verder. Onderweg zien we vier Ooievaars, die kennelijk hun reis naar Afrika hebben uitgesteld. Dat zal niet zijn vanwege de Corona-pandemie, maar het scheidt toch een band.

Na tien minuten rijden parkeren we aan de rand van het bos. Daar gaan we te voet verder en lopen we de Grebbergen op. Onderweg spotten we diverse mezen en een Grote Bonte Specht die het voorjaar al in zijn bol heeft. Hij roffelt er lustig op los. Als we in de buurt van de volgende uil zijn, leg ik uit dat deze nogal gevoelig is voor geluid en dat het belangrijk is om stil te werk te gaan. Als we het pad verlaten sluipen we muisstil verder. Zodra we de uil zien (dit exemplaar is de bruine vorm) houden we stil en worden de telescoop en de camera in stelling gebracht. De sluiters van de camera klikt gestaag.

Langzaam sluipen we verder en na een tijdje zie ik een tweede bosuil boven de eerste in het gat zitten! Terwijl we onder de boom staan komt er een groepje mezen langs. Luid alarmerend dartelen ze om het gat in de boom met de uilen. De uilen blijven stoïcijns zitten, maar als er een hond onder de boom door loopt duikt 1 uil helaas weg. Na deze prachtig ontmoeting, lopen we terug naar de auto.

Na weer tien minuten rijden stoppen we midden in een woonwijk. De deelnemers vragen zich af of ik de weg kwijt ben. Nee hoor, zeg ik. Als ik vraag of ze de uilen al zien, kijken ze me aan alsof ik Chinees spreek. Snel zien ze dat er inderdaad een paar Ransuilen in de bomen zitten. Met het ritueel van in stelling brengen van telescoop en camera tot gevolg. Deze uilen zijn gewend aan mensen, dus we kunnen op normale conversatietooneel met elkaar praten. Diverse voorbijgangers knopen een praatje met ons aan. Als gevolg van flink wat media-aandacht blijken deze uilen reeds een grote bekendheid te genieten in Wageningen en omgeving.

Midden in een woonwijk in Wageningen zit een roestplaats van Ransuilen

Als we om 11 uur ook bij deze uilen uitgekeken zijn, besluiten we een “koffie to go” te gaan halen bij een restaurantje in de buurt van Renkum. Na de koffie gaan we naar de tweede bosuilenplek. Langs het beekdal zit overdag al jaren een grijze vorm van de Bosuil in een boom. Halverwege de wandeling wordt ons echter, door tegemoetkomende wandelaars, verteld dat het geen zin heeft om door te lopen. De uil zit er vandaag niet, wordt ons verteld. Ja, ja niet alleen uilen genieten een grote bekendheid hier, ook de uilenspotters worden van ver gesignaleerd door de lokale bevolking. Niet getreurd, ik weet nog een aantal andere plekken in de buurt.

Eerst gaan we naar een tweede plek voor een Steenuil. Na wat speurwerk in een aantal vrijstaande bomen wordt ook deze gespot. Precies op het moment dat we hem zien breekt de zon door en wordt het uiltje prachtig belicht. Het is wel even zoeken om hem ‘vrij te krijgen’ van de diverse takjes die voor het gat zitten. Eerst lopen we wat naar links, daarna wat naar rechts. Uiteindelijk lukt het om hem mooi op de foto te krijgen. Als de uil ons dan recht aankijkt is het plaatje compleet!

We overleggen even over het programma voor de rest van de dag, want het is de bedoeling om rond vijf uur in te checken in het hotel in Valkenburg. Dit betekent dat we nog tijd hebben voor nóg 1 uil, in de buurt van Oosterbeek. Als ik vraag wat de voorkeur heeft, Ransuil of Bosuil, wordt er resoluut voor de Bosuil gekozen. Dus springen we weer in de auto en gaat de tocht verder naar de Duno. Deze eveneens bruine-vorm van de Bosuil blijkt present. De wandelaars hier vragen zich hardop af waar wij naar kijken. Een keurig geklede jongeman, samen met twee dito dames, vraagt gevat of we naar een luipaard kijken. Kijk zelf maar, zeg ik wijzend naar mijn op 1,5 meter afstand staande telescoop. Oh wouw! Roept hij uit. Nee, dat is dit niet, antwoord ik gevat. Nu willen de dames ook eens kijken. Beiden nemen ze een kijkje en zichtbaar verrast door hun onverwachte ontmoeting met meneer de uil lopen ze weer verder. Nadat we de uil van diverse kanten op de foto hebben gezet gaan wij ook weer richting de auto.

Steenuil in een vrijstaande boom

De navigatie stuurt mij naar een boerenschuur nabij Nijmegen. Eerder op de dag had ik de eigenaar al gevraagd of we welkom waren en dat bleek ook zo te zijn. De vrouw des huizes wees ons de weg naar de bewuste schuur en wenste ons succes. Toen we bij de schuur aankwamen zagen we een grote uilenkast aan het plafond hangen, maar er was geen uil te zien. Dat hij er recentelijk wel geweest was bleek uit verse braakballen. Jammer, maar helaas. Dus zijn we maar op weg gegaan naar Valkenburg.

Kerkuilen kast en braakballen van de Kerkuil in Wijchen

Een kleine twee uur rijden later checken we in bij het hotel. Veel tijd om ons te installeren is er niet, want er staat nog een Kerkuil op het programma die avond. Ook hier heb ik onze komst van tevoren bij de eigenaar aangekondigd. En ook hier worden we verwelkomd door de vrouw des huizes. Ze blijkt echter niet op de hoogte te zijn van onze komst. Maar dat is geen bezwaar hoor. Lachend vertelt ze ons dat haar man blijkbaar vergeten is om het aan haar door te geven. Wij zijn van harte welkom! Rond zonsondergang installeren we ons op het erf zodat we goed zicht hebben op het raampje in de stal waarvan bekend is dat de uil daar uitvliegt. Langzaam valt de duisternis over het erf en stijgt onze hoop om een Kerkuil te zien. Ondertussen bestellen we telefonisch het avondeten. Blijkbaar is er iets misgegaan met het online invullen van het bezorgadres, want even later word ik gebeld door het restaurant. Het goede adres is snel gegeven, maar nadat ik heb opgehangen blijkt dat uitgerekend op dat moment de uil uitgevlogen is. Jammer voor mij, maar fijn voor de deelnemers. In het donker rijden we terug in het hotel. Precies op het moment dat we thuis zijn, wordt het eten geserveerd.

Dag 2 (23 januari) Valkenburg

De volgende morgen gaan we richting het Hamsterreservaat bij Sibbe. Van ver zien we al vier Buizerds in de lucht hangen en diverse torenvalken. Als we stoppen zien we ook nog eens drie Blauwe Kiekendieven, twee Grote Zilverreigers en 4 Blauwe Reigers. Begrijpelijk dat de wetenschappers klagen over de predatiedruk op de Hamsters, maar aan de andere kant is dit gevoerde beheer een zegen voor de roofvogels. Het is maar hoe je het bekijkt...

De gehoopte Velduil treffen we hier helaas niet aan, maar langs het pad zitten wel diverse Geelgorzen in de bomen, vliegt er een groep van ruim 500 Kneuen en zien we een paar Grauwe Gorzen. Vanuit een boompje klinkt het *whIETT* van een Tjiftjaf. Hoewel de meeste Tjiftjaffen in de winter naar zuidelijke streken, tot aan Noord-Afrika aan toe, blijven sommige vogels dus in Nederland hangen gedurende de winter. Om half elf is het tijd voor een "koffie to go" en word ik getrakteerd op een heerlijke appelflap.

Daarna is het tijd voor een wandeling in het Vijlenerbos. Al snel spotten we een Kortsnavelboomkruiper en daarna volgen ook nog verschillende mezensoorten.

Akkers in de buurt van het hamsterreservaat bij Sibbe

's Middags gaan we op zoek naar de Oehoe in verschillende groeves. Minutieus speuren we de wanden af met onze telescopen, maar dat levert geen Oehoes op. We zien een Buizerd zitten en twee Reeën lopen, maar geen uil. Rond zonsondergang ontstaat er tumult in het bos naast de groeve. Even daarna zien we in een flits een grote uil voorbijvliegen. Kort daarna volgt vanuit de richting die de uil vloog het -relatief zachte, maar blijkbaar ver dragende- kenmerkende *OE-hu* geluid. In het laatste avondlicht lopen we richting de auto. Aan het eind van de wandeling begint plots een Bosuil links van het pad te roepen. Een tweede Bosuil antwoordt opgewonden met een tremolo van 'u' geluiden aan de rechterkant. Even later laat ook het vrouwtje van zich horen, met het kenmerkende *kewICK*.

Dag 3 (24 januari)

Valkenburg

Als ik zondagmorgen wakker word is het deels wit van een dun laagje sneeuw. Mijn wandeling (om 7:30 uur) om het ontbijt op te halen wordt luister bijgezet door roepende Bosuilen. Terug in het appartement blijkt dat ze daar ook te horen zijn. Nou dat is toch wel heel bijzonder zo'n ontbijt met Bosuilen! Na het ontbijt gaan we richting de Geul om Waterspreeuwen te zoeken. Als we het heuvelland in rijden wordt het steeds witter van de sneeuw en maken we een korte stop om wat foto's van het winterlandschap te maken. Op de parkeerplaats is het behoorlijk glad, maar de wegen zijn nog goed begaanbaar. Helaas, hebben we geen Waterspreeuw gezien bij de Geul. Wel zagen we op diverse plaatsen knaagsporen van bevers.

Onderweg naar de Geul hebben we foto's van het winterlandschap gemaakt

's Middags besluiten we om op zoek te gaan naar een Oehoe in de ENCI groeve bij Maastricht. Net als de dag daarvoor speuren we de wanden af. Op een gegeven ogenblik zie ik een bruin gestreepte vogel zitten. De houding is wat atypisch voor een uil, maar toch heb ik goede hoop dat het een Oehoe is. Als ik de vogel goed in beeld krijg blijkt hij een lange rechte snavel te hebben en wordt het me duidelijk dat het een Houtsnip is. Wel een bijzondere waarneming maar helaas geen Oehoe. Om 15:30 uur neem ik afscheid van de twee deelnemers en rijden we (gescheiden) weer naar huis.

Graag wil ik de deelnemers hartelijk bedanken voor de fijne gemeenschappelijke reis. Hopelijk tot ziens bij een volgende reis van BirdingBreaks!

Fokko Erhart, 26 januari 2021

Uilenweekend 22 t/m 24 januari 2021